

katre

Handan Gökçek

Handan Gökçek

Yazın hayatına *Bahçe*, *Bir Bilet Gidiş-Dönüş*, *Kum*, *Ardıçkuşu*, *Ünlem*, *Kül*, *Varlık*, *İzmir Kültür Edebiyat* gibi dergilerde yayımlanan öyküleriyle başladı. İlk öykü kitabı *Düş Hırsız* 2002’de yayımlandı. Bunu 2008’de yine bir öykü kitabı olan *Sır Dökümü* takip etti. 2010 yılında 1924 mübadelesini anlattığı ilk romanı *Ah Mana Mu* yayımlandı. 2014’te *Elenika*, 2017 yılında *Ve Yokmuş* adlı romanları yayımlandı. *BEBEK-ler* adlı tiyatro oyunu Tolga Yeter tarafından 2011’de İstanbul’da sahnelendi. Yazarın ayrıca *Gökyüzü Perileri ve Yeryüzü Çocukları*, *Piri Reis*, *Minik Yağmur Damlasının Maceraları* ve *Charlie* adlı çocuk kitapları vardır.

KATRE

© 2018 Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Handan Gökçek
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Burhan Düzçay
KAPAK RESMİ: Hasan Karaca
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-21-2
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

katre

Handan Gökçek

Deli

İÇİNDEKİLER

beş taş	7
albino	12
kırlangıç kokusu	15
kırk iki adım	20
bebek-ler	24
sümüklü hasan	32
kavanoz	37
sarı	44
mira	50
boş sayfa	57
lego	60
sanki	65
hikâye	71
döngü	72
zamanın çizgisi	78
öylesine bir yol	81
ses	87
nefes	91
sakla beni bu masalda	93
pencere	101
incir ağacındaki hanife	107
BEBEK-ler	115

beş taş

Kimseyi ve hiçbir şeyi terk edecek kadar çok sevmedim.

Beşi de avucunun içindeydi; renkler, kokular, sesler, rüzgârın dokunuşu, tatlar. Beş duyu, beş taş, dört adam, bir de ben.

Birler

Taşlar bilye gibi olmasın yoksa yuvarlanıp istenmeyen uzaklıklara gidebilirler... dedi.

Avucumda esir aldığım taşları usulca saçtım balkonumun beton zeminine. Minik çakıl taşı, uzakta öylece duruyor... Uzakta öylece dururdun. Hiç konuşmazdın. Senin dünyanın başkaydı, bizimki başka. Bazı geceler yan odadan gelen horultularını duyar, korkardım. Senin başka bir sesin var mıydı? Ellerinin sıcak mıydı? O kadına dokunur muydun? Eve gelir gelmez elinde sımsıkı tuttuğun, ellenmesi yasak olan çantanın içinde ne vardı? Unuturdum seni. Kendini unutturacak kadar uzaklara giderdin; günlerce, aylarca beklerdik. Sen yokken camın önünde sokağa bakarak ağlayan bir kadın vardı hep. Sabah beni komşu teyzeye bırakıp koşarak işe giden... Yorgun olurdu

akşamları... Gözü sokağa bakan pencerede... Önümde bir parça ekmek, bir tas çorba... Ben yine unutmuştum seni... Arka sokaktaki inşaatın önünden taş topluyordum... Kulaklarımda bir çığlık yankılandı. Annem kapının önünde yığılmış, komşu teyzeler beni aldı, “Bu yaşta yetim kaldı yavrucak.” Bir çakıl taşı düştü elimden; yuvarlandı yuvarlandı, tıpkı onun gibi sokağın sonuna kadar gitti, bulamadım bir daha.

İkiler

İnsanlarla aranızdaki şefkat ve sempati duygularını, karşılıklı olarak artırır taşıyan kişi... dedi.

Çakıl taşı aldım, gökyüzüne doğru... Meleklerle fırlattım. Ay taşı çarptı gözüme, güneşin bütün ışıklarını yansıtıyordu sanki gözleri. Gülümsedi, gülümsedim, elini uzattı, hiç düşünmeden tuttum, koşarak çıktık üniversitenin o büyük demir kapısından. Yalnızlığımın tırnaklarını birer birer söküp aldı içimden. Güzeldi omzu, annem öldüğünde ilk kez orada ağladım. Uzaklara gitmiyordu, yanımdaydı. Unutturmuyordu kendini. Ay taşıydı o; çakıl taşı değil. Çocukluğumu yeniden yaşadım ellerinde. Büyüdüm. Yedi kıtada yüzlerce katliam gördük. Korkmadım. Cam kenarına oturup beklemedim onu hiç. Yaşamak bizim için yalnızca bizden ibaret değildi. Dünya yalnız onun gözlerinde de dönmüyordu. Anlamadı. Ben de terk etmedim zaten. Bir sabah boynuma deri bir ipin ucunda sallanan o taşı taktı. “Seni çok seviyorum ama gitmeliyim, sen akıllı bir kadınsın, bunu da atlattırsın,” dedi. Denizin ufka dokunduğu yere doğru giden bir gemiye bindi. Masamın üzerindeki kavanozda

yüzen minik kırmızı balık öldü. Ağlamadım. Çakıl taşı gökyüzünden inmeden tuttum ay taşını. İkisi de avucumda. Sonsuza kadar...

Üçler

Hiç bitmeyeceği düşünülen sıkıntılı dönemlerde ve umutsuzluğa kapıldığın anlarda sana dayanma gücü verir... dedi.

Ay taşı gökyüzündeydi. Kırmızı kan taşı çığlık çığlığa bekliyordu; öfkeliydi, tutkuluydu. Tutkuluydun, inatçıydın. Sıcak bir rüzgâr gibiydin; saran, ısıtan. Korkuyordum, kuşkuluydum uzatırken elimi. Bütün özlemlerimi silecek sandım. Kendini unutturacak kadar uzun yolculuklara çıkmasından hep korktum. Korkularımdan korktuğunu gördüm. Komik, gülünesi... Sessiz cinnetimden korktu. Beni gerçekten sevip sevmediğini hiç anlayamadım. Ben sevdim mi? Terk edecek kadar değil. Birbirimize onca yıl nasıl tahammül ettik? Şimdi düşünüyorum da... İçimde başka bir kadını, dışımda ise bambaşka bir kadını yaşıyordum. O içindeki kadından korktu, dışımdaki kadınla büyüdü. Çok sevdiğini söyledi ve sonra gitti, nedensiz. Giderken içimde bir küçük zerre bıraktı. Bütün terk edilmelerin toplamı iyi bir kadındım ben. Karnımda o minik pıhtıyla ben. İçime sığmayan o minicik şey...

Kan taşı güneşe olan yolculuğunu bitirmek üzere, lal taşını hızla kapıyorum yerden, kan taşını yere düşmeden yakalıyorum. Avucumdalar, ilk kez birlikteler.

Dörtler

Hayal gücünü artırır, sevgi ve şefkat duygusu verir, geçmiş hatırlamaya yardım eder. Kendini kabullenmene yardımcı olur... dedi.

Diğer taşların tam orta yerindeydi; kırmızıydı, minicikti... Miniciktin. Babanın adını koydum sana. Tıpkı ona benziyordun. Bütün duygularım varoluş mücadelesi veriyordu. Emzirdim beş duyumla. Bu kez gerçekten bir erkeği koynumda büyüttüm, diğerlerinden farklıydı. Lal taşıydı o, kırmızıydı. Kalbimde kocaman bir çiçek açmıştı. Hayatıma usulcacık inen bir melekti. Vazgeçtiğim her şeyi geri aldım; gülümsememi, gözyaşlarımı, sevgimi, öfkemi, beni insan yapan ne varsa hepsini. Onunla birlikte ben de yeniden doğdum, acıyla doğdum, susarak doğdum... Karanlıktan doğdum. Yavaş yavaş gelişti, hiç anlamadım. Onunla yeniden büyüdüm. Bir gün gideceği hiç aklıma gelmiyordu, gitse de kendini unutturacak kadar uzaklaşmazdı benden, bundan emindim. Üniversiteyi başka bir ilde kazandığını söylediğinde ilk kez korktum. Dışlerimi sıktım, ruhumun canı yandı, sustum. “Güçlü kadınsın sen,” dedi. “Yokluğuma katlanırsın,” dedi. Evlendi, yurtdışına gitti... Gitti... O kendini unutturmak istedikçe ben inat ettim, unutmadım... Şimdi lal taşı yükselmeli güneşe doğru ve bütün hayatımı onunla birlikte almalıyım avucuma.

Beşler

Taşlar, inanç sisteminin bir parçasıdır. Evren, insanlar, etrafımızdaki her çeşit enerjiden etkilenir. Beş duyuyla al-

gıladığımız her Şey bu enerjiyle yoğunlaŐır. Taşlar en çok enerjiyi toplayan nesnelerdir... dedi.

Lal taşı yeryüzüne inmeden toplamalıyım hepsini. Öyle uzağa düŐmüŐlerdi ki birbirinden. En iyisi, onları olduğu yerde bırakmak...

Ne kadar sürer taŐın yolculuğu? Kaç Őekle girer? Kaç renk deđiŐtirir? Kaç kadınsın sen? Kaç erkeği barındırdın ruhunda? Kaç kez medet umdun Őıfacı taŐlardan? Deđilim, güçlü değilim... Deđilsin... miyim? İm...

Ayađa kalktı, balkon demirlerine tutunup aŐađıya doğru baktı. Her Şey ne kadar da küçüktü. Bütün aŐklarını, özlemlerini, mutluluklarını karŐılayacak kadar kıŐkırtıcıydı dünya.

Küçücüktüm ben de...

Taşları oldukları yerde bıraktı. Kimse dokunmadığı sürece sonsuza kadar orada kalacaklardı. Gözü balkon demirlerinin yanında duran taŐa takıldı, kapının zilini duydu.

albino

Bugün hava yer yer şiddet sağıyor, kısmi öfke dolu.

Zile bastığım anda pişman oldum. Gelmemeliydim. İçeriden gelen topuk sesleri yüreğimi ağzıma getirdi bir an, yutkundum. Üstüme çekidüzen vermek uçu gitti aklımdan. Kapı açılır açılmaz deterjan ve oda spreyi kokusu genzimi yaktı. Onu eşikte gülümserken gördüm, alaycı mıydı yoksa içten mi anlamadım; sonra anlamaktan vazgeçtim. Konuşmadık, arkasını döndü ve salona doğru yürüdü; ben de ardından, dünyanın çekimine kapılmış ay gibi. Beyaz eteğinin altındaki beyaz bacakları, aynı... Salondaki beyaz koltuklar, beyaz halı, beyaz duvarlar... Aynı albino ev... Eskiden de böyle düşünürdüm. Beyaz konsolun üzerindeki biblolar aynı düzlemde, milim kayma yok, duvardaki tablolar... Bu aşırı düzen bir an içimi daraltıyor. Elimi kolumu nereye koyacağımı şaşıırıyorum yine. Yok, yok eskiden bu kadar da değildi diye bir düşünce ışıık hızıyla geçip gidiyor aklımdan.

Son nefesini verdiğın an, ailen evsiz kalacak...

Göğsüm daralıyor, derin bir nefes alıyorum. Karşımdaki koltuğa oturuyor. “Neden geldin?” diyor bakışları, gülümsüyorum. Haklı, neden buradayım? Sigara dumanı kaplı barlarda sabahlamalar, boyunlarından plastik çiçek kokusu aldığım kadınlar... Sıkıldım mı bunlardan artık? Havadan sudan konuşmaya başlıyoruz. Aklındaki soru hâlâ gözlerinde: “Neden Geldin?” “Çünkü o lanet güven duygusunu başka hiçbir kadında hissetmedim,” diyemiyorum tabii. Elim gömleğimin cebine gidince bir an susuyor, sigara paketini çıkarıyorum, gözleri büyüyor, her yer yemyeşil. Aceleyle kalkıp balkon kapısını açıyor. “Hava çok güzel, dışarıda oturalım mı?” diye soruyor. Paketten bir tek çıkarıyorum, ince uzun boynunun sol tarafındaki damar beliriyor, dudaklarımı oraya yapıştırıyorum bir an... Elini, boynuna götürüyor ansızın... Pantolonumun cebimden çakmağımı çıkarıp odadan çıkmadan yakıyorum sigaramı ve dumanı büyük bir zevkle üflüyorum içeri. Yine yapıyorum aynı şeyi. Bile bile... Bana bakıyor, “Hiç değişmemişsin,” demiyor bile. Yasak olan her şeyi yapma tutkuma sarılıyorum, müthiş zevkli...

Onu seviyorum, sevmeseydim işkence etmekle uğraşmazdım hâlâ.

Balkondayız. Beyaz mermer masada karşılıklı oturuyoruz. Onun güzelliğinin benim bakışımdan olduğunu biliyorum. Bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kendini yine kaybolmuş, hapsolmuş hissettiği, sesinin tonundan, elini saçlarına dokundurduğundan bile belli oluyor, bu beyazlığa hapsolmuş... “Ruhun albino senin,” demek geçiyor içimden ve hiç beklemeden

çekip gidiyor. Gözlerinin içine bakarak dudaklarımdaki sigaradan son nefesimi alıyorum. Gözlerinin içine doğru uzuyor duman. Nefes alışları hızlanıyor, eli ayağına dolanıyor, bir an ne diyeceğini şaşırıyor, çayı bahane edip içeri kaçıyor. Mutfağa doğru giderken içeride, oturduğum koltuktaki örtüyü düzeltiyor. Esaretinin zerre farkında değil. Yıllar geçmesine rağmen, görüşmediğimiz o koskoca on yıla rağmen onu hâlâ arzuluyorum. Eminim hâlâ sol kasığındaki ameliyat izini saklayacağım diye açamıyor kendini kimseye. Göğüsleri sutyenin esaretinden kurtulduğunda yerçekimine karşı koyamayacak diye tedirgin. Belki de artık karanlıkta bile sevişemiyor. Yazık. Ona acıdığım için kızıyorum kendime. Oysa bir kadının en tahammül edemediği şeydir acınmak.

İki bardak çayla balkona dönüyor. Yerine otururken zor duyulan bir sesle gözlerinde takılıp kalan o soruyu soruyor. “Neden geldin? Bunca yıl sonra.” “Zor soru,” diyorum. Gülümsüyor, kararlı bir sesle yanıtlıyor beni. “Hadi, yine kaç o zaman...”

Tam zile basacakken çekiyorum elimi, koşarak merdivenleri inerken beyaz takım elbise giymiş bir adamla çarpışıyorum...

katre

Handan Gökçek

Gözlerim düğüm benim, ağzım da. Çok oldu unutalı sesimi. Pencereye konan kuşlar bile fısıldıyor yalnızca. Konuşmak yasak burada. Ben yasakladım. Burada kimse inanmıyor masallara. Masallara inanmayanlar bana nasıl inanacaklar ki? Sustum, gözlerim düğüm benim, ağzım da...

Handan Gökçek, *Katre* adlı kitabında sevgisizlik, yalnızlaşma, aile içi şiddet gibi konuları ele alıyor. Öykülerinde metinler arası ilişkiyi sık kullanan Gökçek, bizi deneyimlerin sınırında gezdiriyor. Kâh bez bir bebeği konuşturuyor kâh albino dünyalarımıza giriyor.

delidolu.com.tr

f t i delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-21-2

9 786052 349212